

Sygn. akt III Ca 118/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Sędziowie Sądu Okręgowego: Magdalena Balion-Hajduk

Marcin Rak

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2021 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej
w W.

przeciwko Ł. K. (K.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt I C 1208/17

I) zmienia zaskarżony wyrok:

1) w punkcie 1. w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanego na rzecz powódki 32898,58 zł (trzydzieści dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 27662,81 zł (dwadzieścia siedem tysięcy sześćset sześćdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt jeden groszy) od 11 lipca 2017 r.,

b) oddala powództwo w pozostałej części,

2) w punkcie 2. o tyle, że w miejsce zasądzonych 2577 zł zasądza 3618,69 zł (trzy tysiące sześćset osiemnaście złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy),

II) oddala apelację w pozostałej części,

III) przyznaje adwokat A. Z. od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego

w G. 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu odwoławczym,

IV) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Gliwicach 2104 zł (dwa tysiące sto cztery złote) z tytułu wydatków na kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu i opłaty od apelacji, od której uiszczenia kurator był zwolniony.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Magdalena Balion-Hajduk

UZASADNIENIE

Pozwem z 20 lipca 2017 r. powódka (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Ł. K. 33008,58 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższymi niż wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 27662,81 zł od 11 lipca 2017 r. i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie ksiąg stwierdzono wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy PG Konsolidacja bez ubezpieczenia, na co składają się należność główna 27662,81 zł, odsetki umowne liczone od 19 września 2015 r. do 10 lipca 2017 r. (5235,77 zł) oraz koszty, opłaty i prowizje (110 zł).

Postanowieniem z 4 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora procesowego.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów sądowych oraz przyznanie wynagrodzenia na rzecz ustanowionego w sprawie kuratora. W uzasadnieniu podniósł zarzut ewentualnego przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem, zakwestionował roszczenie powódki jako niewykazane zarówno co do zasady, jak i wysokości, albowiem załączona do pozwu dokumentacja w postaci osobistych ksiąg bankowych powódki nie stanowi dostatecznego dowodu na wysokość przysługującej powódce wierzytelności względem pozwanego, jak również harmonogramu spłat pożyczki, który jest integralną częścią umowy. Kurator zakwestionował również roszczenie powódki w zakresie dochodzonych odsetek.

W piśmie procesowym z 27 września 2018 r. powódka, wykonując zobowiązanie sądu, podała, że udzieliła pozwanemu 37354,35 zł pożyczki z okresem zapadalności na 19 maja 2018 r. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki, jednak nie uiszczał rat terminowo w związku z czym doszło do powstania zadłużenia, a wobec pozostawiania w zwłoce z zapłatą rat, wypowiedzeniu uległa całość umowy.

Wyrokiem z 9 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki 33008,58 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 27662,81 zł od 11 lipca 2017 r. (pkt 1.); zasądził od pozwanego na rzecz powódki 2577 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu (pkt 2.) oraz przyznał kuratorowi adwokat A. Z. 2214 zł, w tym 414 zł podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (pkt 3.).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: 19 maja 2014 r. powódka zawarła z pozwanym umowę pożyczki 37354,35 zł, całkowita spłata miała nastąpić 19 maja 2018 r., ale pozwany nie regulował należności, co spowodowało pismem z 23 listopada 2016 r. wezwanie do zapłaty, które jednak okazało się bezskuteczne. Z uwagi na powstałą zaległość, powódka pismem z 18 grudnia 2015 r. wypowiedziała umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, jednocześnie wzywając pozwanego do zapłaty; nie uregulowano należności, dlatego wypowiedzenie umowy stało się skuteczne 5 lutego 2016 r., zaś 10 lipca 2017 r. powódka wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych, według którego zadłużenie pozwanego względem niej wynosi 33008,58 zł, a na kwotę zadłużenia składa się należność główna - 27662,81 zł oraz odsetki naliczane do 10 lipca 2017 r. (5235,77 zł) oraz koszty, opłaty i prowizje bankowe (110 zł).

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 720 k.c., art. 69 ust. 2 pkt 5 i 6 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, art. 76 tej ustawy, art. 78 tej ustawy, art. 95 tej ustawy, art. 89 k.c. i art. 6 k.c., uznał powództwo za zasadne, gdyż powódka udzieliła pozwanemu pożyczki, którą wypłaciła mu, a on nie spłacił w całości (nie przedstawił dowodów na spłaty ponad te przedstawione przez powódkę), a wypowiedzenie umowy okazało się skuteczne, a nie spowodowało spłaty zadłużenia. Zaniechanie dokonywania spłat, zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki, uprawniało powódkę do wypowiedzenia umowy pożyczki. Zaznaczył też,

że wyciąg z ksiąg rachunkowych powódki stanowi dokument prywatny (przytoczy też regulacje art. 245 k.p.c., art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c.), nie mogący stanowić dowodu na powołane okoliczności skoro został on zakwestionowany przez pozwaną. Pozostały materia dowodowy wskazuje jednak, że pozwanemu została udzielona 19 maja 2014 r. 37354,35 zł pożyczki, płatnej w 48 miesięcznych ratach, kwota nie została w całości spłacona: zaległy kapitał pożyczki - 27662,81 zł oraz odsetki umowne naliczone od 19 września 2015 r. do 10 lipca 2017 r. - 5235,77 zł oraz koszty, opłaty i prowizje bankowe - 110 zł.

Sąd Rejonowy odniósł się także do zarzuty przedawnienia, przywołując regulacje art. 117 § 1, 2 i 2¹ k.c., art. 5 ust. 4 ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, weszła w życie 9 lipca 2018 r., art. 22¹ k.c., art. 118 k.c. i art. 120 § 1 zd. 1 k.c. Zaznaczył, że w roszczeniach przysługujących przeciwko konsumentowi przedawnienie bierze się pod uwagę z urzędu, a w tej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczenia (roszczenie objęte powództwem jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez kredytodawcę). Oceniał, że roszczenie powódki względem pozwanego przedawniłoby nie wcześniej niż 31 sierpnia 2018 r., a pozew został złożony 20 lipca 2017 r.. Dlatego zarzut uznał za niezasadny.

Jako podstawę orzeczenia o odsetkach Sąd Rejonowy wskazał art. 359 k.c. i treść postanowień wynikających z umowy pożyczki. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., a o wynagrodzeniu kuratora na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Apelację tego wyroku złożył pozwany - kurator pozwanego - zaskarżając go w części dotyczącej pkt. 1. oraz 2. i zarzucając mu naruszenie: art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieoddalenie wniosków dowodowych powódki zawartych w piśmie z 5 marca 2018 r. jako oczywiście spóźnionych z punktu widzenia zasady prekluzji dowodowej i reguł należytego dbania

o stan swoich spraw po stronie powódki, co znalazło wyraz w uprzywilejowanym następczym i zanadto opóźnionym w zezwoleniu powódce, jako profesjonalnemu przedsiębiorcy, na wykazanie podstawy roszczeń dochodzonych pozwem; art. 230 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu za przyznane okoliczności kwestionowanych przez stronę pozwaną od początku postępowania, to jest m.in. wysokości zgłoszonego w pozwie roszczenia, a co za tym idzie bezkrytyczne przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia nie udowodnionych faktów, z których powódka wywodziła skutki prawne; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów prowadzące do błędnego ustalenia stanu faktycznego, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że dokument prywatne i wydruki załączone do pozwu oraz kolejnych pism banku stanowią wystarczające poparcie twierdzeń powódki w przedmiocie wyliczenia wysokości dochodzonej należności, w konsekwencji przyjęcie, że tylko na podstawie gołosłownych twierdzeń powódki, że zostały wykazane wysokości istnienia zgłoszonej w pozwie wierzytelności; art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie i niezwołnienie pozwanego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w sytuacji, w której za rozwiązaniem takowym przemawia brak kontaktu z pozwanym, przy braku wiedzy co do jego rzeczywistej sytuacji życiowej i rodzinnej, jaki i sam fakt konieczności zrealizowania wyroku opiekującego na dość niebagatelną sumę pieniężną, co z pewnością nie obyło się bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania pozwanego jego najbliższych. Nadto zarzucił błędne ustalenia faktyczne w przedmiocie wysokości roszczenia, zarówno co do żądania głównego, jak i odsetkowego, będące efektem braku przedłożenia przez powódkę stosownej dokumentacji mogącej potwierdzić niezbić jej zasadność stanowiska w sprawie, co skutkowało niesłusznym uwzględnieniem powództwa w całości jako niesłusznie uznanego przez sąd za wykazane zarówno co do wysokości jak i zasady.

Przy tak postawionych zarzutach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w razie niepodzielenia zasadności stanowiska, co do oddalenia powództwa; z daleko stron posuniętej ostrożności procesowej, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2. poprzez zwolnienie pozwanego od obowiązku ponoszenia kosztów w całości na

zasadzie art. 102 k.p.c.. Wniósł także o przyznanie na rzecz kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu wynagrodzenia z tytułu pełnienia wyznaczonej funkcji w toku postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Orzeczenie zostało wydane po skierowaniu sprawy celem rozpoznania na posiedzeniu niejawnym, a to zgodnie z art. 15zsz³ ust. 1 ustawy z 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 374 ze zm.), z uwagi na stan epidemii i nadmierne zagrożenie dla zdrowia i życia ludzkiego. Żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy ani o przeprowadzenie niepodlegającego pominięciu dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469), Sąd Okręgowy rozpoznając apelacje stosuje regulacje proceduralne w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie 7 listopada 2019 r. Apelacja bowiem wpłynęła przed tym terminem.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są, w zasadniczej części, prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Jedynie w części dotyczącej dochodzonych 110 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji bankowych nie są prawidłowe. Chodzi bowiem o to, że w tej części powódka w żaden sposób nie wskazała dokładnie co i z jakich powodów się na nie zalicza. W tym zakresie nie tylko nie wskazała twierdzeń umożliwiających uwzględnienie powództwa, ale też nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych, a więc na podstawie art. 6 k.c. nie wykazała w tej części dochodzonego roszczenia.

W toku postępowania strona pozwana kwestionowała zarówno zasadę, jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Wnioski dowodowe złożone w piśmie powódki datowanym na 16 lutego 2018 r., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Gliwicach 5 marca 2018 r., nie mogły zostać oddalone jako spóźnione, albowiem wpłynęły one do sprawy jeszcze przed ustanowieniem kuratora

i przed postawieniem jakichkolwiek zarzutów przez stronę pozwaną. Dodatkowo należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy po ustanowieniu kuratora i sporządzeniu przez niego odpowiedzi na pozew, zobowiązał powódkę do udzielenia repliki na tą odpowiedź, co miało miejsce na rozprawie 28 sierpnia 2018 r. /k. 75/, a powódka w terminie na to pismo odpowiedziała, wpłynęło ono 27 września 2018 r., a wezwanie doręczono jej 14 września 2018 r. /k. 81/, ale jednocześnie zwróciła się o przedłużenie terminu do złożenia ostatecznych twierdzeń i wniosków dowodowych, gdyż uzyskanie dokumentów wiąże się z koniecznością skierowania zamówienia do archiwum zarządzanego przez firmę zewnętrzną /k. 79-80/. Nadto dowód

z tych dokumentów znajdujących się w aktach został przeprowadzony przez Sąd Rejonowy na rozprawie 9 października 2018 r., a obecny kurator nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń w tym zakresie; na podstawie art. 162 k.p.c. uniemożliwia to podnoszenie zarzutów w tej części.

Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy dowody z dokumentów stanowiących prywatne dokumenty powódki, ale także z umowy pożyczki podpisanej przez pozwanego wskazują na prawidłowo ustalony stan faktyczny, w zakresie określonym przez Sąd Okręgowy powyżej. W tej części nie doszło więc do naruszenia regulacji dotyczących oceny dowodów, albowiem pozwany żadnych dowodów nie przedstawił na swoje twierdzenia, a nie wskazywał okoliczności, które nawet prowadziłyby do wniosku, że spłacił całość zadłużenia. Niemniej jednak to pozwanego obciąża wykazanie, że spłacił całość zadłużenia (zgodnie z art. 6 k.c.), bo umowę pożyczki zawarł, a jej kwota została mu wypłacona.

Już po wydaniu orzeczenia przez Sąd Rejonowy, w całości uwzględniającego powództwo, powódka przedłożyła wniosek o pożyczkę gotówkową złożony przez pozwanego /k. 86-87/, harmonogram spłat kredytu /k. 88/, potwierdzenie uruchomienia kredytu /k. 89/

i dyspozycję zapłaty złożoną przez pozwanego /k. 90/. Z dokumentów tych wynika, że pozwany wniósł o zawarcie umowy pożyczki, z wcześniejszych dokumentów, z których dowód przeprowadził Sąd Rejonowy, wynika zaś, iż doszło do zawarcia umowy pożyczki na określonych w niej warunkach, a z harmonogramu spłaty wynika kiedy i w jakie daty powinny być spłacane miesięczne raty oraz w jakich wysokościach, zaś kredyt został przekazany pozwanemu zgodnie z jego dyspozycją /k. 89-90/.

Skarżący w apelacji nie wskazał sprzeczności z materiałem dowodowym, wyciągnął tylko z zebranego sprawie materiału dowodowego odmienne wnioski niż Sąd Rejonowy, natomiast ocena materiału dowodowego dokonana przez ten Sąd mieści się w granicach zakreślonych art. 233 § 1 k.p.c., nie została przekroczona granica swobodnej oceny dowodów,

a wnioski co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie. Równocześnie Sąd Rejonowy poddał ocenie w sposób kompleksowy i właściwy cały materiał dowodowy zebrany w sprawie, a skarżący nie wykazał, aby uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów, nie jest bowiem wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności apelacja w tym zakresie okazała się skuteczna jedynie co do części roszczenia - a to jego wysokości w zakresie kosztów, opłat oraz prowizji bankowych. Dlatego też w tym zakresie należało zmienić zaskarżony wyrok.

W toku postępowania odwoławczego nie było kwestionowane, że przed wypowiedzeniem umowy, które nastąpiło pismem z 18 grudnia 2015 r., zarówno w październiku, jak

i w listopadzie 2015 r. pozwany był wzywany do zapłaty zaległości /okoliczności bezsporne: pismo powódki z 27 października 2020 r., k. 172, wraz z wezwaniami z 21 października

2015 r., k. 173, i z 23 listopada 2015 r., k. 174/.

27 listopada 2015 r. została wprowadzona regulacja art. 75c ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.), zgodnie z którą przed wypowiedzeniem umowy należało wezwać dłużnika do zapłaty wyznaczając mu minimum 14 dniowy termin oraz informując o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację (por. art. 75 ust. 1 tej ustawy w związku z art. 75c tej ustawy). Bank miał jednak 30 dni, od dnia wejścia w życie ustawy z 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854), na dostosowanie swojej działalności do wymagań określonych tymi zmienionymi regulacjami (por. art. 12 tej ustawy). Dlatego też wcześniejsze wezwania do zapłaty, poprzedzające wypowiedzenie umowy pismem z 18 grudnia 2015 r., zdaniem Sądu Okręgowego, nie naruszają regulacji wówczas obowiązujących, a to powoduje, że wypowiedzenie okazało się skuteczne.

Zasadą w toku procesu jest odpowiedzialność za jego wynik, dlatego też strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (por. art. 98 § 1 k.p.c.). Wyjątek od tej zasady stanowi art. 102 k.p.c. (zasada słuszności). Zastosowanie tego przepisu dotyczyć musi szczególnie uzasadnionych wypadków i nie może być stosowane w każdej sprawie, jest to wyjątek od reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Takie sformułowanie wprowadzić nie jest klauzulą generalną, jednak opiera się na zwrocie niedookreślonym, który może odsyłać również do argumentów natury aksjologicznej. Regulacja ta znajdzie zastosowanie

w wyjątkowych sytuacjach, gdy z uwagi na okoliczności konkretnej sprawy, oparcie rozstrzygnięcia na zasadach ogólnych postępowania cywilnego dotyczących zwrotu kosztu procesu byłoby nieuzasadnione, ma ona charakter dyskrecjonalny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CZ 75/12, Lex 1353220). Zasadnie także wskazuje Sąd Najwyższy, że okoliczności związane z przebiegiem sprawy takie jak charakter zgłoszonego roszczenia, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia, przedawnienie roszczenia oraz leżące poza procesem takie jak sytuacja majątkowa i życiowa strony mają wpływ na stosowanie art. 102 k.p.c., ale ocena czy takie wypadki rzeczywiście wystąpiły w konkretnej sprawie należy do sądu, który dokonuje jej

w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt V CZ 124/12, Lex 1341727). Muszą więc ujawnić się szczególne okoliczności, aby móc skorzystać z dobrodziejstwa art. 102 k.p.c., a w rozpoznawanej sprawie takich brak. Dlatego też zasadnie pozwanego obciążono kosztami procesu, gdyż w zasadniczej części przegrał sprawę, a tylko w niewielkim zakresie uwzględniono jego zarzuty, zaś brak podstaw, aby stosować w tej części regulację art. 102 k.p.c. Podnoszone w apelacji zarzuty w tym zakresie są jedynie dywagacjami kuratora pozwanego, które nie mają odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Trzeba jednak zaznaczyć, że z uwagi na oddalenie w części powództwa w zakresie kosztów procesu należało zastosować art. 100 k.p.c., gdyż powódka tylko nieznacznej części przegrała, dlatego też pozwany powinien ponieść całości kosztów procesu. Na koszty procesu w tym zakresie składają się poniesione przez powódkę: 1384 zł opłaty od pozwu, 3,69 zł za poświadczenie notarialne zgodności odpisu pełnomocnictwa z oryginałem, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz 2214 zł zaliczki na wynagrodzenie kuratora.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna, w pozostałej części, jest prawidłowa.

Dlatego też zarzuty apelacji tylko w części okazały się zasadne, w pozostałej części zaś były bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzeczono jak w pkt. I sentencji, natomiast na podstawie art. 385 k.p.c., jak w pkt. II sentencji.

Orzekając o kosztach postępowania odwoławczego związanych z wynagrodzeniem kuratora (pkt III sentencji) Sąd Okręgowy zastosował regulację art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2020, poz. 755 ze zm.) w związku z art. 5 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, gdyż koszty wynagrodzenia kuratora pozwanego należą do wydatków. Koszty te wyliczone zostały na podstawie § 1 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 3 i 5 tego rozporządzenia, a także § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia. Wynagrodzenie to wynosi w postępowaniu odwoławczym 40% ze stawki 1800 zł.

Orzekając o kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym (pkt IV sentencji) Sąd Okręgowy miał na uwadze przegranie sprawy przez pozwanego (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.) i zwolnienie kuratora pozwanych od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od apelacji (art. 96 ust. 1 pkt 5 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) wynoszącej 1384 zł. Orzeczenie w tej części zapadło w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty sądowe składa się opłata od apelacji – 1384 zł oraz wynagrodzenie kuratora – 720 zł, łącznie jest to 2104 zł.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Magdalena Balion-Hajduk